Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII Ч. 55. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 22-го БЕРЕЗНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MARCH 22, 1985 No. 55. VOL. XCII

Друкують книгу про мартирологію УКЦеркви

Балтимор, Мд. — У зв'язку із ювілейним святкуванням 1000-річчя Християнства Руси- України В-во „Смолоскип" видає збірник документів про переслідування Української Католицької Церкви. Ця книга на приблизно 700 сторінок, що її видання пов'язане з великими коштами, мала б появитись уже в травні 1985 року.

Видання цієї книги про мартирологію УКЦеркви пов'язане також тісно із 40-літтям арештів українських Владик 11-го квітня 1945 року, після яких КҐБ у тісній співпраці із московською патріярхією започаткувало масові релігійні переслідування в Україні. Важливим є, щоб до відома світу довести про безмежні страждання сотень тисяч українських вірних на чолі з Владиками, священиками та членами монаших чинів. Протягом довгих 18 років сострадав зі своїми вірними у московських тюрмах і концентраках св. п. Патріярх Йосиф.

Збірник документів про ці варварські жорстокі переслідування буде важливим пам'ятником ісповідникам і мученикам за віру в Бога й приналежність до УКЦеркви.

Щедрі пожертви духовних осіб будуть заохотою до пожертв зі сторони вірних. Список жертводавців буде поданий в пресі. Всі пожертви можна буде відтягнути від податків.

Видання книги про мартирологію УКЦеркви — це справа майже здійснена великими зусиллями співробітників „Смолоскипу" під проводом інж. Осипа Зінкевича. Слід додати, що в плянах „Смолоскипу" є також видання книг про мучеництво Української Православної Церкви та інших віровизнань.

Чеки слід висилати на адресу: „Smoloskyp" P.O. Box 561, Ellicott City, Md. 21043.

З'ЇЗД ГІМНАЗИСТІВ В АШАФЕНБУРЗІ

Вашінгтон. — В п'ятницю і суботу, 24-го і 25-го травня ц.р., тут відбудеться З'їзд учнів і професорського складу найбільшої таборової гімназії в Ашафенбурзі. Зголошуватись до участи в з'їзді треба на адреси: Галина Минаєва-Андреадіс, 11904 Rivershore Drive, Dunkirk, Md. 20759, тел.: (301) 257-7616 по 6-ій год. веч.; або Анна Дідур-Гаврилюк, 900 La Grande Road, Silver Spring, Md. 20903 тел.: (301) 445-1456.

Р. РЕҐЕН ЗНОВУ ТАВРУЄ САНДІНІСТІВ

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен і його найближчі співробітники тепло вітали у столиці З'єднаних Стейтів Америки арґентинського президента Рауля Альфонсіна і його дорадників, які прибули до Вашінгтону у понеділок, а у вівторок, 19-го березня відбулась офіційна церемонія привітання і розмови Альфонсіна з Р. Реґеном.

Політичні спостерігачі відмічують, що президент Р. Реґен, використавши нагоду зустрічі з арґентинським гостем, нап'ятнував знову прокомуністичний режим сандіністів в Нікараґуа і заявив, що вільні народи цієї гемісфери не можуть стояти із заложеними за спину руками і приглядатися, як поширюється комуністична тиранія в Центральній і в цілій Латинській Америці.

Замітка Р. Реґена стояла у гострому контрасті із заявою Р. Альфонсіна, який, навпаки, бачить розв'язку нікараґуанської проблеми у мирних переговорах із задержанням основних принципів західньої демократичної системи. Альфонсін і його соціялістична урядова партія виступають у принципі проти всяких військових інтервенцій, які, на його думку, є зародками льокальних громадянських війн і пов'язаних з цим всяких інших нещасть, що їх у наслідку мусять перейосити цивільні громадяни таких країн.

Президент ЗСА позитивно висловився про поворот Арґентини до демократичної системи після довшого урядування там військової хунти, яка принесла арґентинському народові диктатуру з усіма її наслідками. Очевидно, Р. Реґен не зовсім погоджувався з арґументацією арґентинського президента і вказував на деякі приклади брутальної поведінки комуністів і марксистів в Афганістані, Нікараґуа, Ель Сальвадорі й інших країнах.

„Цю загальну спрямованість до демократії в багатьох країнах світу, зокрема в Латинській Америці спиняють марксисти, яких всякими способами підтримують СССР і комуністична Куба", — заявив Р. Реґен арґентинській делеґації.

Візита Р. Альфонсіна до Вашінгтону є познакою значного поліпшення у відносинах між ЗСА і Арґентиною. „Ця візита покаже, як попрацювали уряди обидвох країн, щоб поправити ситуацію і відновити повну співпрацю Вашінгтону з Буенос Айресом", — заявив один високий речник Державного департаменту.

Б. Брок номінований секретарем Департаменту праці

Президент Р. Реґен представляє на пресконференції нового секретаря Департаменту праці Б. Брока.

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен номінував 54-річного Билла Брока секретарем Департаменту праці ЗСА на місце Реймонда Донована, який змушений був зрезиґнувати з цієї посади. Досі Б. Брок був спеціяльним торговельним представником уряду ЗСА на кабінетному рівні. В минулому він був сенатором з Теннесі, а на протязі чотирьох років до обрання Р. Реґена президентом був головою Крайового республіканського комітету. Перебуваючи на цьому пості, Брок, за висловом спостерігачів, поставив на ноги Республіканську партію, ослаблену Вотерґейтським скандалом.

Оголошуючи номінацію Брока, президент Реґен висловив впевненість, що він зміцнить відносини між урядом і американськими профспілками і вживе заходів для вирішення проблеми хронічного безробіття, особливо серед молоді.

ЗСА РОЗЧАРОВАНІ ВИСТУПОМ АРҐЕНТИНСЬКОГО ПРЕЗИДЕНТА

Вашінгтон. — Президент Арґентини Рауль Альфонсін, виступаючи в середу, 20-го березня ц.р. на спільній сесії Конгресу ЗСА, критикував політику З'єднаних Стейтів Америки в Центральній Америці і посередньо засудив тактику Адміністрації президента Роналда Реґена, особливо його систематичну допомогу антикомуністичним повстанцям в Нікараґуа, бо це, на його думку, означає, що Вашінгтон вмішується до внутрішніх справ закордонних держав.

Очевидно, члени кабінету Р. Реґена і прихильники політики Адміністрації в обидвох палатах Конгресу, не були дуже задоволені такою різкою заявою арґентинського гостя, який перебуває в ЗСА з офіційною візитою, бо, як заявили деякі найближчі співробітники Президента, його заява, чи злядно критика, є також вмішуванням у внутрішні справи ЗСА.

Не сподобались американцям також слова Альфонсіна про те, що розв'язати проблему в Центральній Америці можна тільки спільно з усіма країнами Латинської Америки. Розв'язка повинна включати дві основні справи: пошанування повної незалежности латиноамериканських країн і невтручання у їхні внутрішні справи, а вже в ніякому разі застосування військової інтервенції, яка ніколи не принесе позитивної і довготривалої розв'язки.

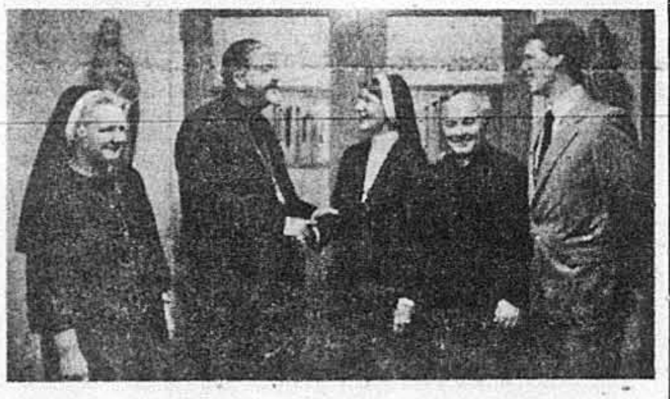
Під час приватної зустрічі Альфонсіна з президентом Р. Реґеном і державним секретарем Джорджом Шулцом відбулась, як кажуть поінформовані особи, дещо гостра виміна думок між господарями і гостем, особливо коли ішла мова про допомогу ЗСА для нікараґуанських повстанців, чи як їх називає сам Р. Реґен „борцям за свободу".

Політичні спостерігачі звертають увагу на дуже вимовний факт у розмові Альфонсіна з американськими чинниками. Він все повертався до Нікараґуа при будьякій справі і робив враження, що йому не так залежить на покращанні відносин Арґентини із ЗСА, як на справі Нікараґуа і відмові ЗСА від безпосередньої інтервенції, якщо загроза поширення комунізму буде збільшуватися.

Речники Адміністрації дивувалися, що Альфонсін ні одним словом не згадував заміщаности Совєтського Союзу, Куби, Ірану й багатьох інших комуністичних держав до справ в Центральній Америці, а загрозу для латиноамериканців бачив тільки з боку ЗСА.

Р. Альфонсін закінчив свою візиту у Вашінгтоні і залишив по собі пригноблююче враження, кажуть спостерігачі. Тепер він відвідає ще Ню Йорк, Чикаго і Гюстон перед відлетом до Буенос Айресу.

Президент Менор коледжу відвідала Єпископа В. Лостена

Стоять (справа): Дж. Кірквуд, о. Любомир Мудрий, канцлер Епархії, Сестра Міріям Кляра, ЧСВВ, єпископ В. Лостен і сестра Марія ЧСВВ, секретарка й архівар Епархії під час зустрічі.

Стемфорд, Конн. — Президент Менор коледжу Сестра Міріям Кляра, ЧСВВ, у товаристві директора програми розвитку коледжу Джана Кірквуда, відвідала Єпископа Стемфордської Єпархії Василя Лостена, щоб поінформувати його та його найближчих співробітників про стан розбудови Менор коледжу та поділитися досвідом у зв'язку з розбудовою колеґії Святого Василія Великого, що проходить під проводом Єпископа Лостена.

Під час цієї гостини після вичерпної і дружньої виміни думок на тему розвитку цих двох українських навчальних інституцій зроблено спільну світлину.

Т. Максимович покликаний до Ради соціяльних студій

Маямі, Фла. — Тарас Максимович по професії учитель, який є головним радним Українського Народного Союзу і постійно живе на Фльориді та є диригентом хору української католицької церкви в Маямі, був покликаний до Ради дослідів соціяльних студій стейту Фльориди. Призначення до ради зробив комишинер департаменту освіти стейту Фльорида Ралф Д.Л Тирлінгтон.

Тарас Максимович

Покликання до ради є на три роки і до неї входять чотири учителі, двоє шкільних директорів, дві особи не пов'язані із навчальною системою і одна людина зі шкільної ради.

Тарас Максимович є заступником президента місцевої спілки учителів і на своєму новому пості він буде розглядати програми соціяльних студій та подавати напрямні щодо навчання тих предметів у середніх школах Фльориди.

Поширили редакційну колеґію „Українського Історика"

Ню Йорк, Н. Й. (П.С. УІТ). — У зв'язку із тематичним поширенням „Українського Історика", журналу Українського Історичного Товариства збільшено склад Редакційної Колеґії журналу. Як відомо, з біжучим роком, „Український Історик" став журналом історії і українознавства, нав'язуючи до традиції історичного українського журналу „Україна", що появлявся під редакцією Михайла Грушевського в Києві з рамені Історичної Секції Всеукраїнської Академії Наук.

Реорганізацію журналу переведено на пропозицію проф. Любомира Винара, основника „Українського Історика" і його головного редактора. У новому оформленні „Український Історик" буде появлятися за редакцією Любомира Винара і Марка Антоновича. До Редакційної Колеґії входять такі члени: Олександер Баран (історія церкви, історія козаччини, 17-го стол.); Богдан Винар (історія економічних наук, демографія), Юрій Бойко (історія літератури, історія культури); Тарас Гунчак (історія 20-го століття, джерелознавство), Олег Ґерус (новітня історія України, історія українців в Канаді); Олександер Домбровський (рання історія України, історія релігійного життя); Всеволод Ісаїв (соціологія, етнічні дослідження); Ігор Каменецький (політичні науки, українсько-німецькі взаємини); Теодор Мацьків (історія козаччини, українсько-польські зв'язки); Володимир Маруняк (історія еміґрації, історія преси); Олександер Оглоблин (усі періоди історії України, допоміжні історичні науки); Василь Омельченко (архівознавство, наукова хроніка); Михайло Пап (совєтознавство, чесько-українські зв'язки); Богдан Рубчак (історія літератури, етнографія); Орест Субтельний (новітня історія України, редакція англомовних праць); Теодор Цюцюра (політологія, історія права); Дмитро Штоґрин (літературознавство, бібліографія).

Окрему увагу приділиться поширенню відділу архівних матеріялів, мемуаристики, документації і бібліографії. „Український Історик" плянує значно поширити хроніку наукового життя і впровадити відділ біжучої бібліографії. Як єдиний журнал історії і наукового українознавства, „Український Історик" заслуговує на повну піддержку українського громадянства і установ. У 1985 році річна передплата журналу виносить 25 дол.

ДОПОВІДЬ Я. СУСЛЕНСЬКОГО У ВОТЕРВЛІТІ

Вотервліт, Н. Й. — Заходом Відділу Олбанської округи Т-ва „Американці за людські права в Україні — відбудеться в п'ятницю, 29-го березня о год. 8:15 вечором в залі Українського Клюбу у Вотервліті, 402, 25 вул., доповідь Якова Сусленського на тему: „Українсько-єврейські взаємини".

Надішили нагороди студентам українознавства

Саскатун, Саск. (КУК). — У п'ятницю, 1-го березня ц.р., тут на кемпусі Саскачеванського університету відбулася третя з черги річна церемонія наділення стипендійними нагородами студентів українознавства Провінційною Радою Комітету Українців Канади.

Стипендійні нагороди у формі двотомового комплету англомовної енциклопедії українознавства та гратуляційного листа Провінційної Ради КУК, в асисті декана вільних наук д-ра Дейла Мікалана, вручила студентам колишня голова Університетської ради Саскачеванського університету Христина Девром. Вона теж поінформувала присутніх про корисну працю Провінційної Ради КУК, а головно в її зусиллях у введенні двомовного українсько-англійського навчання у провінційних школах Саскачевану.

Наділення нагород відбулося в присутності голови славістичного відділу проф. Роми Франко і д-ра В. Буйняка, а Провінційну Раду КУК заступав екзекутивний директор Л. Вовк.

За визначні осяги в студіях українознавства на університетському рівні нагороди отримали: Лінда Балон, Лорі Бідулка, Петруся Калинюк, Лорі Ґабрух, Маруся Кавецька, Ровзмері Король, Барбара Маркевич, Іван Нагачевський, Орест Новосад, Синді Пилат, Христина Родич, Корін Руда, Петруся Руда, Темі Слоновська, Керен Сопотик, Ґлорія Сорокан, Петруся Вербіцька.

Наділення нагород відбулося після вечері, яку приготовили члени Українського Студентського Клюбу при Саскачеванському університеті.

В заключному слові голова відділу славістики проф. Р. Франко, висловила подяку Провінційній Раді КУК за уфундування цінних стипендій. Вона теж склала привіт і побажання студентам дальших успіхів у студіях українистики, а зібрана університетська громада привітала студентів за навчання українистики рясними оплесками.

Проф. Р. Франко зложила признання і подяку Українському Студентському Клюбові, а зокрема голові Клюбу О. Новосадові, за взірцеве зорганізування імпрези.

В СВІТІ

БІЛЯ 2,000 БРИТАНСЬКИХ вуглекопів, які були найбільше незадоволені рішенням профспілки про закінчення страйку, знову розпочали страйк, тільки тиждень після закінчення загального страйку 3-го березня ц.р. Виглядає, кажуть спостерігачі, що британські вуглекопи поділились на дві групи: тих, що ще далі підтримують скрайньо-лівий провід профспілки, і тих, які домагаються вибору нового проводу.

ПОНАД 30,000 ЦИВІЛЬНИХ ОСІБ покинули Бейрут і, зібравши своє „майно" у клуночки, подались у невідоме. У Бейруті, як відомо, існує неможлива до життя ситуація. Вбивства, стрілянина, вибухи бомб, брак харчів, газу, харчових продуктів, все це на денному порядку. Крім того у східній частині міста ведуться реґулярні бої між християнами і урядовим військом і мусулманами. По обидвох сторонах гинуть люди і тому не виключно, що у випадку офіційної підтримки християнської міліції Ізраїлем, теперішній президент Амін Ґемаєль зрезиґнує зі свого посту. Ґемаєль покищо вибирається до Дамаску для зустрічі і розмов з тамошнім президентом Гафезом ель-Ассадом.

БРИТАНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК „Джейнс Діфенс Віклі" опублікував до певної міри контроверсійну інформацію про те, що французький уряд застановляється над створенням спеціяльних бойових частин для ведення нуклеарної війни, які мали б бути підпорядковані самому президентові країни і вжиті тільки у випадку нуклеарного нападу ворожих сил на Францію. У військових колах вже раніше була мова про такі частини, основана мабуть на заяві міністра оборони в теперішньому французькому уряді Чарлза Ерну, що Франція плянує змодернізувати свої збройні сили.

В МЮНХЕНІ, ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА, розпочався судовий процес над емеритованим старшиною військово-морської фльоти 63-річним Вільгельмом Райхенбурґом, який за 305 долярів місячно продавав для східньонімецьких комуністичних аґентів таємниці з військової ділянки й інформував їх про розташування морських військових одиниць та їхню ударну силу. Райхенбурґ працював для комуністів на протязі 16-ох років і західньонімецька розвідка не попала на його зрадницькі сліди. Цей процес, а зглядно зрадницька робота Райхенбурґа і нездібність німецьких поліційних чинників попасти на сліди шпигунства, викликала широкі дискусії в німецькій пресі і парляменті.

МІНІСТРИ ОБОРОНИ Совєтського Союзу і Куби — маршал Сєргєй Соколов і Рауль Кастро, брат кубинського диктатора, відбули довші розмови в Москві, повідомило совєтське пресове аґентство ТАСС. Як відомо, Р. Кастро залишився в Москві після похоронів Константина Черненка, щоб відбути розмови з багатьма совєтськими лідерами, між ними зі згаданим міністром оборони. Крім цієї, відбулася розмова Р. Кастра з міністром закордонних справ Андрєєм Ґромиком і новим ґенеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Ґорбачовим.

РЕЧНИКА ЗАБОРОНЕНОЇ польської робітничої профспілки „Солідарність" Богдана Ліса кормлять штучно, після того, як він започаткував дев'ять днів тому голодовий страйк і не приймав жадних харчів. Ліс був заарештований разом з двома іншими провідними членами „Солідарности", Адамом Міхніком і Владиславом Фразенюком, захоплених поліцією у Варшаві під час плянування страйку й інших акцій протесту проти політики уряду і підвищення на понад 100 відсотків цін на харчові продукти.

БІЛЯ 2,000 ЧУЖИНЦІВ, в тому числі багато дипломатів з різних країн світу, покинули Теґран, побоюючись за життя від систематичного бомбардування міста бомбовиками і ракетами, що його переводять іракські збройні сили. У Вашінгтоні підтвердили, що Іран поніс у війні з Іраком велику поразку, втратив багато тисяч своїх вояків і велику кількість військового виряду. Крім того Ірак погрожує масовим бомбардуванням Теґрану й інших іранських міст. У відплату Іран вистрілив три ракети на столицю Іраку Багдад і погрозив, що оберне в руїни ціле місто, якщо Ірак не заперестане обстрілювати іранських міст.

В АМЕРИЦІ

НАСЛІДКОМ БАНКОВОЇ кризи в стейті Огайо ціна доляра на міжнародному ринку спала, а золото підійшло у ціні на 36 дол. за унцію. Але вже наступного дня стейтові власті і Федеральна рада фіскальних резерв прийшли з допомогою кредитівкам в Огайо, у наслідок чого доляр відзискав свою силу, а ціна на золото знову впала.

ПРЕЗИДЕНТ НІКАРАҐУА Даніель Ортеґа Саведра, який у Бразилії коротко зустрічався з віцепрезидентом З'єднаних Стейтів Америки Джорджом Бушом, заявив кореспондентам, що Буш не має жадного зацікавлення і охоти говорити про справи замирення між ЗСА і Нікараґуа. Ортеґа повторив свої раніші слова про те, що „Уряд ЗСА говорить неправду своїм громадянам про присутність в Нікараґуа великої групи кубинських й інших дорадників". Він однак признався, що тепер перебуває в Нікараґуа 786 кубинців, переважно військових дорадників, а не 8,000, як кажуть речники ЗСА.

В НЮ ЙОРКУ ВИСУНЕНО обвинувачення проти найбільшої крамниці з біжутерією, Картіє тому, що її директори допомагали своїм покупцям викручуватися від плачення місцевого і стейтового податку, який в Ню Йорку разом виносить 8.25 відсотка від кожного товару. Обраховують, що за останній рік покупці біжутерії у Картіє не заплатили податків у сумі 260,000 долярів, а може й більше.

СТЕЙТОВА РАДА ДЛЯ медсестер у стейті Висконсин рішила відібрати право на виконування праці реєстрованому працівникові цієї професії, тому, що він свого часу перервав хід машин, які тримали при житті безвихідно хворого пацієнта. Не зважаючи на те, що він це зробив з альтруїзму, уважають, що професія медичної опіки не дозволяє на такий вчинок.

АҐЕНЦІЯ СІ-АЙ-ЕЙ ВНЕСЛА до Білого Дому пропозицію, щоб всі випадки коли працівники Уряду зраджують державні таємниці, уважати кримінальним злочином і так їх і судити.

ГОЛОВНЕ БЮРО ПОДАТКІВ заявило, що плян Уряду президента Р. Реґена на зменшення видатків для біохемічних дослідів був неправильним, не зважаючи на те, що це зменшення схвалили також законодатні тіла. Тепер стараються зревідувати бюджет.

НОВИЙ ЛІК, ЯКИЙ зменшує небезпеку серцевої атаки, який тепер проголошено, показується майже двічі так успішний, як усі інші, які досі вживалися. Лік буде в загальному продажу щойно за три роки.

ВИКАЗАЛОСЯ У СЛІДСТВІ, що старшина поліції, який вів в Ню Йорку авто, що забило переходячого вулицею старшого лікаря, минулого тижня, пив перед тим, як сів до авта, а тим самим пив будучи на службі. Старшину завісили тепер в його обов'язках і оскаржили у вбивстві.

В НЮ ЙОРКУ АРЕШТУВАЛИ колишнього відомого члена бейзболової дружини „Єнкіс" Джо Пепітон, в авті якого знайшли зброю і велику кількість кокаїни та героїни, як також високі суми грошей. Разом з ним арештовано дві інші особи, що були в авті.

В КАЛІФОРНІЇ закінчили двотижневий страйк письменники, що пишуть тексти для телевізійних програм і тим запевнене, що довгоочікуваний вечір проголошення найкращих фільмів з 1984 року, тобто роздача нагород „Оскара" відбудеться як заплановано в понеділок, 25-го березня ц.р.

ГОЛОВА АҐЕНЦІЇ прохарчування і ліків в ЗСА дозволив далі продавати непастеризоване молоко, не зважаючи на те, що є скарги відносно небезпеки для здоров'я. Аґенція залишає рішення щодо продажу такого молока поодиноким стейтовим урядам.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресований конверт з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

„Дезінформація"

Між перечисленими періодиками, які появляються в різних містах і стейтах Америки, є також квартальник „Екзекутивний Голова" („Чіф Екзекутів"), люксусове видання великого альбомного формату з численними ілюстраціями. Призначений він головно для членів верхівки американського промислу й торгівлі, одно число коштує 7 долярів. У числі за „зиму 1984/85" знаходимо чотиристорінкову статтю „Совєтська дезінформація — Що це таке — Як вона працює — Чи вона варта уваги?" Автором є Доналд Джеймсон, віцепрезидент організації, що займається дослідом міжнародних проблем, довголітній старшина в американській військовій розвідці (Сі-Ай-Ей), тепер емерит, доповідає і пише про совєтську розвідку, історію і культуру народів СССР. Стаття призначена розглядові метод, якими кремлівські володарі стараються розкласти вільний світ. Термін „дезінформація" винайшли самі большевики. Насправді йдеться про жалюгідне забріхання, обман, ширення фальшів та просякання своїми аґентами в усі можливі клітини життя суспільства у вільному світі. У статті наведено масу фактів і прикладів, як працює закордонний департамент централі КҐБ у Москві і як КҐБ вміє просякати своїми аґентами до різних закордонних установ і організацій та яким-то чином багато західних журналістів ласі на „контакти" з комуністами, в яких вони вбачають „добрих людей".

Читаємо там, наприклад, згадку про великий голод в Україні. „Видатний англійський учений сер Джан Мейнард їздив по Україні, коли там шалів голод і писав потім, що він як ,експерт' не бачив ніде голоду, а тільки тут і там стрічав голодних людей, які проте не вмирали з голоду". Але Хрущов згодом признав, що згинуло 10 мільйонів людей у голодовій катастрофі, яку Сталін зорганізував проти селянської верстви. — Тут варто би пригадати, що так само французький прем'єр Еріо „не бачив" в Україні голоду та що большевики не були першими, які вміли замилювати очі чужинцям. Адже вже за Катерини II будовано „Потьомкінські села" для показу чужинецьким „експертам", якими чудовими й заможніми є села в імперії.

Автор цієї статті покликається на Максіма Літвінова, колишнього тайного аґента ще за перебування у Швайцарії Леніна перед Першою світовою війною, опісля амбасадора СССР у Вашінґтоні і міністра закордонних справ. Літвінов був найбільш щирим з-посеред кремлівської верхівки. Він заявив: „Вигляди на замирення погані. Розбіжності між Сходом і Заходом дійшли вже задалеко, щоб їх вирівняти... Коли йдеться про мою думку, то вважаю, що корінь проблеми в ідеологічному віруванні, яке панує тут (у Москві), а саме, що конфлікт між світом комуністичним і капіталістичним неминучий".

Большевикам вдалося просякнути Російську Православну Церкву й різні протестантські Церкви в Америці та здобути вирішні впливи в Крайовій Раді Церков, яка є верхівкою православної і протестантської Церков. Яскравим прикладом цього є церква в елеґантній дільниці Ню Йорку Рівердейл, так і названа Рівердейлська церква, колись субвенціонована родиною Рокефелерів, тепер трибуна пропаґанди одностороннього повного роззброєння Америки і подібних большевицьких мрій. „Члени штабу совєтської місії в Об'єднаних Націях часто відвідують старшого пастора тієї церкви Вілляма С. Коффіна".

Але, — твердить автор, — правда таки перемагає брехню. Із різних країн вільного світу проганяють совєтських „дипломатів", як шпигунів. Це сталося уже в Маляйзії в Азії, в Данії й Англії в Европі, в Лівії і Єгипті в Африці. Пакістан прогнав 100 совєтських „дипломатів", Нова Зеляндія прогнала совєтського амбасадора, який субвенціонував місцеву комуністичну партію. Москві вдалося оточити японського прем'єра перед Другою світовою війною своїми аґентами, так, що виринає підозра, чи не було большевицької руки у злощасному японському налеті на американську фльоту у Перл Гарборі у грудні 1941 року. Багато старшин КҐБ скриваються за довідками часописних кореспондентів. Совєтська пресова аґенція „Новості" є насправді одним з Відділів КҐБ. Англомовний тижневик „Ню Таймс" у Москві мав 12 закордонних кореспондентів, з яких 10 були аґентами КҐБ.

Стаття у названому американському журналі, що його читають головно керівники американського промислу, є ще одним доказом, що в американському суспільстві нема вже наівности і невіжества. Скрізь у вільних країнах є вже фахівці, які збагнули суть комунізму та цілі і методи червоної Москви.

М. С.

ВИЗВОЛЬНИЙ РУХ В УКРАЇНІ

У шостому випуску „Хроніки Католицької Церкви в Україні", який нещодавно опубліковано на Заході появився цікавий секретний совєтський документ, що свідчить про те, що терор і русифікація привели там до широкого підпільного опору. Він проявляється передусім на двох відтинках — боротьби за національну самостійність України та за релігійну свободу, яка проходить під керівництвом підпільної УКЦеркви. Ця боротьба найбільше зосереджена на західньоукраїнських землях, але з матеріялів опублікованих в „Хроніці Католицької Церкви в Україні" видно, що вона широким вахлярем захопила також і східньоукраїнські землі, де діють емісари Українського Національного Фронту та місіонери УК Церкви.

Підпільна боротьба розпочалася насамперед після жорстокої ліквідації Української Гельсінкської Групи й посиленого терору та русифікації, отже після того, як нереальними виявилися будь-які надії на можливості засобами леґальної боротьби забезпечити національні й релігійні права українського народу. Сотні людей, які відкрито виступали за здійснення формальних конституційних прав України, за припинення русифікації й мовної дискримінації — опинилися як „злочинці" в совєтських концтаборах. Результат цієї імперіяльно-російської політики в Україні такий, що в передових лавах українського народу назріло переконання про необхідність вести національно-визвольну боротьбу в рамах підпілля.

Про діяльність руху опору в Україні можна було вже подекуди довідатися з деяких совєтських періодичних видань. Так, наприклад, минулого року в центральній совєтській пресі появилися статті перших секретарів двох областей Закарпатської та Івано-Франківської, в яких говорилося про зміцнену діяльність „українських буржуазних націоналістів" на території цих областей та про необхідність широкої пропаґандивної кампанії, спрямованої проти цих „реакційних" і „аґентурних" сил, як і про необхідність посиленої чуйности органів влади.

Секретна „Постанова обласного комітету КП Української Закарпатської області й обласної Ради народних депутатів по удосконаленні методів боротьби з проявами націоналізму і сіонізму", що появилася з датою 3-го липня 1984 року кидає чимало світла на сучасне загострене становище в Україні й на пов'язану з цим боротьбу українського національно-релігійного підпілля. У цій постанові мовиться про „неефективну боротьбу парторганізації області з проявами буржуазного націоналізму", який, як виходить з дальших слів постанови, проявляється у формах активізованої дії підпільної УКЦеркви і „бандерівського охвістя". Це „охвістя" діє, мовляв сьогодні „під прикриттям нової вивіски Українського національного Фронту", що „вчинив ряд акцій, які обговорювалися у закарпатському обкомі вже декілька разів — 1981 і 1982 років. В постанові згадується про деякі бойові акції цього підпілля, зокрема про „терористичну банду Чорного", яка 24-го травня 1981 року знищила військовий ешелон. А далі, — як видно з постанови, — ця „банда Чорного" проявляла свою діяльність в околиці Лавочного та Волівця також і 1982 року, і проти неї війська КҐБ провели так зв. Велику операцію. Але невдалу, вона, мовляв, „не була доведена до кінця" і „бандитська група Чорного не була повністю ліквідована". На рахунок підпілля йде також і вдалий напад на військовий магазин в Мукачеві й „пограбування 10.000 патронів та 99 гранат". В постанові стверджується, що це лише частина „недоліків" та що можна „перелічити ще низку неприємних випадків", з якими КҐБ не може собі дати ради.

В іншому місці постанови кажеться, що до „банди Чорного" належав і брат Йосифа Терелі Борис Тереля, який згинув в бою з відділом КҐБ і мав зв'язки з підпіллям у інших частинах Західньої України. Наскільки поширеною є діяльність національно-релігійного підпілля в Україні свідчить і ряд інших фактів. 23-го квітня в Ужгороді відбулася „бесіда" представників влади із членом Ініціятивної групи віруючих та Церкви в Україні Йосипом Терелею. На цю зустріч прибув з Києва секретар Президії Верховної Ради УССР Микола Хоменко, науковий співробітник Інституту атеїзму при ЦК КПСС В. Бондаренко, секретар обкому партії Закарпатської области М. Семенюк ще представник КҐБ, що не подав свого імені, а назвав себе лише „філологом". Делеґація запропонувала Терелі леґалізацію УКЦеркви, але під умовою розриву з Римом й діяльности у формах автокефалії. Тереля заявив, що на цю тему розмови вести недоцільно, бо УКЦерква не зірве зв'язків з Ватиканом, до того ж Україна є колонією Москви. Розмови можливі при здійсненні суверенітету УССР. Делеґація запропонувала навіть поступки не лише на релігійному відтинку, а й звільнення частини „політичних злочинців". Усе це свідчить, що рух опору набрав масового характеру, що совєтський режим не може собі з ним дати ради, отже йде на „переговори" й навіть релігійні та політичні поступки. Але, як виходить із слів Терелі під час цієї розмови, діячі руху опору до всіх цих обіцянок ставляться дуже критично, вважаючи їх тактичним маневром, прагнен-

(Закінчення на стор. 4)

д-р Михайло Снігурович

Замітна знахідка

Засоби інформації (преса, радіо, телевізія) принесли цікаву вістку, що в Єйльській бібліотеці рідкісних книжок та манускриптів (бібліотека Байнеке), припадково знайдено 33 хорали на органи Йогана Себастіяна Баха. Ці, досі невідомі його композиції є, очевидно, великим поповненням його музичної спадщини. Знайшов ці, згадані, хорали Кристофер Волф, голова департаменту музики Гарвардського університету, який у цій Єйльській бібліотеці розшукував за матеріялами до запланованої ним тритомової збірки творів Й. С. Баха у зв'язку із підготовою до святкувань 300-ліття з дня народження композитора в березні 1985 року (1685 - 1750). Знайдені твори були в т. зв. колекції німецької музики XVIII століття. Знахідка ця збільшує кількість відомих органних хоралів Баха, на яких 25 відсотків. Те, що помимо того, що ці 33 хорали були зазначені в збірці як хорали Баха, а ніхто досі не звернув на них уваги, пояснюють тим, що ці його твори були в течці, яка мала заголовок „Хорали без тексту", а в каталозі не було подано авторів цих творів.

Збірка цих манускриптів — це частина великої колекції органіста Дж. Рінка, яку в 1852 році набув американський музик і едукатор Ловелл Мейсон і в 1873 році подарував її Єйльському університетові. Тепер, формально, власником цієї колекції є музична бібліотека Єйлу, а переховують її в згаданій Байнеке бібліотеці. Рінк дістав ці речі від Й. Ноймастера, який був учнем композитора Зорґе, а цей, знову ж, жив у приязних відносинах із Й. С. Бахом. Із 38-ми композицій Баха, які є в цій збірці, тільки п'ять було досі відомими. Як подають знавці, так стиль, як і зміст цих знайдених творів, вказує на те, що це автентичні, ранні композиції Баха, написані перед 1710 роком. Ці композиції вказують також на те, що тільки мала кількість творів Й. С. Баха, на органи дійшла до нашого часу, як його оригінальний рукопис. Більшість — це відписи із оригіналів. Бах типовий представник барокової музики, скомплікований і драматичний стиль якої осягнув своїх вершин в початках XVIII століття.

Бах був ревним лютераном — уся його творчість наповнена релігійними почуваннями. Його музичний дорібок великий, але тільки дев'ять чи десять його композицій надруковано за його життя, бо сучасники вважали його твори занадто доктринальними і тяжкими до виконання, а навіть нудними. Щойно німецький композитор Фелікс Мендельсон-Бартольді спопуляризував його твори в 1829 році, головно „Пассію на підставі св. Матвія". (Матея). Ці його твори напевно викличуть заінтересування органістів, та побільшать і оновлять їхній репертуар. Докладні їх студії допоможуть в оцінці його мистецького росту. Вони також кинуть світло на „Орґельбіхляйн", перший цикл прелюдій Баха.

Волф твердить, що ці знайдені твори — це абсолютно автентичні композиції Баха, бо вони в цій колекції є старанно вписані і стиль цих хоралів є типово Й. С. Бахівський і відмінний від попередніх композицій музиків із роду Бахів. „Я не маю сумніву, що це є твори Йогана Себастіяна Баха".

У знайденій колекції є теж твори інших композиторів. Й. М. Баха, тестя Й. С. Баха, Ф. Захава, Й. Пахгайбеля, Д. Еріха, та Г. Зорґе. Є теж шість творів невідомих авторів. Усі згадані тут композитори творили довкола 1700 року. Цікаво теж, як твердять знавці, що один із знайдених хоралів, який уважали за твір Й. С. Баха є тут вписаний як твір Й. М. Баха. Уважають також, що студія над цими новознайденими творами допоможе розв'язати питання, чи і який вплив на творчість Й. С. Баха мав його тесть Й. М. Бах.

Д-р Мирон Куропась

КНИЖКА РАЄНА: СУМНІВНІ НАМІРИ?

II.

Однією із найбільш критичних завваг, що стосується книжки Аллана Раєна — „Тихі сусіди" є ця, що вона без сумніву і то в дуже спритний спосіб допомагає надавати леґітимність поглядам совєтського уряду у всіх тих справах, що торкаються переміщених осіб, Другої світової війни та стремління до свободи українців і балтійців.

А. Раєн вказує на те, що деякі американці були в опозиції до справи Акту переміщених осіб, тому що вони побоювались, що З'єднані Стейти Америки можуть стати пристанею для колишніх „нацистів"; при тому, щоб ще більше посилити це своє твердження він опирається на цитатах із Конґресового рекорду, „Ню Йорк Таймсу" та „Ню Йорк Повсту".

Проте А. Раєн не згадує одного факту, що найбільш галасливими і завзятющими опонентами до Акту Ді-Пі одними з перших були американські комуністи, які пришивали всім втікачам з-під комуністичного терору незрозумілий ярлик — „співпраці з нацистами".

Він теж волів проминути мовчанкою висліди спеціяльного рапорту Юридичної комісії Палати Репрезентантів, що появився в Конґресі 20-го січня 1950 року під заголовком „Переміщені особи в Европі і їхнє поселення у ЗСА". Члени цієї підкомісії, підтримувані спеціялістами урядового штабу, відвідували різні Ді-Пі табори, нав'язували особисті зустрічі, відбували непередбачені відвідини, влаштовували різні зібрання, прислухоовуючись до свобідної виміни запитів і відповідей, як і брали участь у викладах військового і цивільного персоналу.

Перевірюючи закиди обманів, фальшування і підроблювання документів, що їх, мовляв, допускалися майбутні діпісти, підкомісія повідомила, що „ряд перевірочних аґенцій, перевірочних сесій, допитів, переслухань і контроль, що їх дана особа заки ще приїде до Америки мусить перейти, — це такий широкий екстенсивний процес, що можливість обману в зізнаннях, чи підробленні документів, які могли б непомітно продістатися крізь оту всю слідчу мережу, — „практично дорівнює нулеві".

Основуючись на цих підсумках, члени цієї підкомісії ствердили, що більшість цих заяв (взявши до уваги фальшиве їх насвітлення) з усією певністю можна скляcифікувати як поголоски або просто зумисне перекручення фактів — з наміром ними покористуватися для своєї виразної, означеної цілі.

Можна і в дальшому завважити абсолютну односторонність А. Раєна, коли то він страх Америки перед комунізмом, що появився був зразу після війни, окреслює як „істеричну надмірну реакцію". І навіть хоч доходило до екстрем, особливо в обурливих заявах сенатора ЗСА Джо МекКарті, то, однак, не можна назвати „істеричною надмірною реакцією" Америки супроти Совєтського Союзу в таких випадках, коли: совєтські війська відмовилися залишити Східню Европу і дозволити на вільні вибори, як це вони приобіцяли були зробити; коли Греції знову загрожувало попасти в руки партизанів, що їх підтримував совєтський уряд; коли заблькували американське шосе і в'їзд залізницею до Берліну; коли, підтримувана совєтським урядом Північна Корея зробила інвазію на Південну Корею; і коли совєтські шпигуни викрали секрет нашої атомової зброї. Можливо, якщо б ми толі були таки справді попали у сильнішу „істерію", — сьогодні Совєтський Союз не загрожував би всьому світові.

Ще іншим прикладом односторонньости А. Раєна є його представлення переговорів, що допровадили до погодження із совєтським головним прокурором Романом Руденком, який погодився постачати документи і свідків для Бюра спеціяльних інвестиґацій. Совєти, — пише Раєн, — були „дещо лихі", що їх раніші намагання постачати до ЗСА інформації про так званих воєнних злочинців натрапили на іґнорування американською владою. Від часу війни, — пан Руденко пригадав панові Раєнові, що в Совєтському Союзі перепроваджували багато розправ, коли ж у ЗСА не відбувалися жадні.

Признаючи йому слушність, А. Раєн і його співпатріоти пригадали панові Руденкові про союз поміж ЗСА і СССР під час Другої світової війни і „настрій, — пише Раєн, — знатно покращав". Ми вже перестали бути ворогами Совєтського Союзу. Ми стали представниками союзу з Росією з часів останньої війни і спільним ворогом гітлерівців".

А. Раєн або іґнорує, або зовсім несвідомий того факту, що совєтський уряд захоплений був гітлерівцями і став воєнним союзником

(Закінчення на стор. 4)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРО ОДУМ, „ВОЛОШКИ", БАНДУРИ І БАЛАЛАЙКИ

Недавно, в українській пресі, включно з „Свободою", були поміщені дописи і передрук похвальної рецензії про український танцювальний ансамбль „Волошки" з Філядельфії, який в Ню Йорку гарно зарепрезентував українців. На жаль, це добре діло не задовільняло всіх українців.

Редактори „Національної Трибуни", крім того що виявилися іґнорантами в музичних інструментах, у Різдвяному виданні 6-го січня ц.р., в редакційному дописі „Московські балалайки й українські Волошки", вилляли свою злість і неуцтво на український танцювальний ансамбль „Волошки". Вони засуджують ансамбль „Волошки" за нібито вживання „російських інструментів" — балалайки, домбри й акордеону, „себто московського баяну". Ці ж редактори несправедливо приписують цих „Волошок" до ОДУМ, хоч вони до ОДУМ не належать і такими себе не реклямують.

Ще далі ці редактори несправедливо називають ОДУМ „громадсько-політичною організацією", добре знаючи, що ОДУМ — це організація молоді, яка ви-

(Закінчення на стор. 3)

Валентина Єрмоленко

САТИРА В ТВОРАХ Т. ШЕВЧЕНКА

IV.

З гіркою іронією, з тяжким жалем перераховує поет всі гріхи українського панства перед своїм народом.

...Бог создав вас не на те,
Щоб ви неправді покланялись!
І хилитесь, як і хилились,
І знову шкуру дерете
З братів незрячих, гречкосіїв.

А про тих панів, що розтринькали за кордоном нажите працею їх кріпаків добро, бажає, щоб вони ніколи не верталися в Україну й загинули собі на чужині, бо то було б для України і її народу краще:

..... В німецькі землі, у чужі,
Претеся знову!... Якби взять
І всю мізерію з собою,
Дідами крадене добро,
Тоді б зостався сиротою
З святими горами Дніпро!

Ох як би то сталось, щоб ви не верталися,
Щоб там і здихали, де ви поросли!
Не плакали б діти, мати б не ридала,
Не чули б у Бога вашої хули;
І сонце б не гріло смердячого гною
На чистій, широкій, на вольній землі
І люди б не знали, що ви за орли,
І не покивали б на вас головою.

А про земляків — слов'янофілів, які за своїми мріями про всеслов'янство занедбували українську справу, вчилися чужих слов'янських мов, а не знали гаразд своєї рідної української. Шевченко про них пише так:

Як би ви вчились, так, як треба,
То й мудрість би була своя;
А то залізете на небо:
„І ми — не ми, і я — не я!
І все те бачив, все те знаю:
Немає пекла, ані раю,
Немає й Бога, тільки я!
Та куций німець узлуватий,
А більш нікого!...

Що ж ти таке? — Я не знаю —
Нехай німець скаже!"
Отак то ви навчаєтесь
У чужому краю!
Німець скаже: Ви моголи
— Моголи, моголи,
Золотого Тамерлана
Унучата голі!
Німець скаже: Ви слав'яни.
— Слав'яни, слав'яни! —
Славних прадідів великих
Правнуки погані!

„По німецькому показу" проявляється любов „земляків" до рідного краю:

— Колись будем
І про своєму глаголать,
Як німець покаже,
А до того й історію
Нам нашу розкаже.
Отоді ми заходимось!

У Шевченковому розумінні патріотизму до України не може бути у людей, які лише пишаються своєю історією на словах, роблячи з себе великих патріотів, а в дійсності нічого не роблять для народу і виховують своїх дітей:

... Що вони на світі
На те тілько, щоб панувати...

Поет обвинувачує своїх „земляків" із кріпосників не лише в холопстві перед царизмом або низькопоклонництві, а й в національній зраді та в жорстокому гноблені свого народу:

Доборолась Україна
До самого краю:
Гірше ляха свої діти

Її розпинають;
Замість пива — праведную
Кров із ребер точуть...

Поет критично дивиться на сумне українське минуле, але вважає, що нащадкам треба знати всю, хоч і сумну, правду про своїх предків, щоб не повторювати їхніх помилок. Треба пізнати все і добре і зле в нашій минувшині.

... У нас воля виростала,
Дніпром умивалась,
У голови гори слала,
Степом укривалось! —
Кров'ю вона умивалась,
А спала на купах,
На козацьких вольних трупах,
Окрадених трупах!

Подивіться лишень добре,
Прочитайте знову
Тую славу. Та читайте.
Од слова до слова,
Не минайте ані титли,
Ніже тії коми,
Все розберіть... Та й спитайте
Тоді себе: що ми?..
Чиї діти? Яких батьків?
Ким, за що закуті?

(Продовження буде)

Про ОДУМ...

(Закінчення зі стор. 2)

ростала і виростає не в політикантстві, як деякі інші організації, але в твердій школі життя, так як і їхні батьки колись і по сьогодні. Якби ОДУМ дійсно був громадсько-політично організацією, то дехто прийняв би це за комплімент. Одначе, так не є. А у „Віснику" ООЧСУ редактори приписують ОДУМ й приналежність до УРДП та зневажають пам'ять Івана Багряного.

Українські „Волошки" з Філядельфії за свою працю, за свій труд, стали жертвою преси Визвольного Фронту. А зовсім непричетна організація молоді ОДУМ також стала жертвою нападу Визвольного Фронту, лише тому, що може деякі батьки цієї молоді є членами не Визвольного Фронту, а демократичної української організації чи партії. Якби редактори преси Визвольного Фронту скинули свої окуляри пересуду, то побачили б, що ОДУМ не є організацією політикантства, не поширює ненависти, а є організацією молоді, в якій зберігається українська традиція і культура.

Редактори Визвольного Фронту повинні знати, що ще в 1964 році ОДУМ в Чикаго створив перший ансамбль бандуристів молоді, де учиться і грає українська молодь, і одумівці, і пластуни, і сумівці. Ансамбль існує вже 21 рік і поширює та прославляє український традиційний інструмент бандуру, — а не балалайку.

При кінці 60-их років одумівець, якраз із Філядельфії, зорганізував перший літній табір бандуристів молоді „на одумівському полі" — оселі „Київ" в Акорді, Н.Й. (недалеко від сумівської оселі). Це були табори навчання гри на бандурі, а не на балалайці.

За зразком ОДУМ (в Чикаго) ансамблі бандуристів розрослися скрізь у ЗСА й Канаді та існують майже в кожному великому місті, включно з Філядельфією.

Члени ансамблю бандуристів ОДУМ у Торонто вже понад рік навчають сумівську молодь гри на бандурі та творять сумівський ансамбль бандуристів.

До керівника ансамблю бандуристів ОДУМ в Чикаго від СУМ поблизу Чикаго зверталися, щоб там організувати ансамбль бандуристів. Якщо буде можливість і якщо будуть бандури, він створить і при СУМ ансамбль бандуристів, а не балалайок.

Ансамбль „Троїста музика" в Міннеаполісі, керівником якої є одумівка, прославляє українську музику і культуру на американській радіопрограмі — вона грає на бандурі, а не на балалайці.

Це тільки зразки праці ОДУМ, яку редактори Визвольного Фронту чомусь недобачають через свою партійну упередженість.

За образливе писання, за зневагу організації молоді ОДУМ, „Національна Трибуна" і „Вісник" ООЧСУ повинні вибачитися.

Олексій Пошиваник
голова Центрального
Комітету ОДУМ
Чикаго, Ілл

Перед Найробі

Кінцева стадія Декади Жінок, встановленої в системі Об'єднаних Націй від 1976 до 1985 років, проходить під знаком регіональних і крайових конференцій, передконференційних нарад, засідань підготовчого комітету кінцевої конференції для устійнення агенди (цю функцію виконує Комісія статусу жінок ОН), плянувальних нарад комітету недержавних організацій (НДЖО) для підготови „Форуму 1985" та оформлювання державних делегацій на конференцію.

Декада закінчиться в східній Африці, в Найробі, столиці Кенії, де спочатку відбудеться „Форум" від 8-го до 17-го липня, що є доступний для всіх жінок цілого світу. Сама ж Конференція ОН лише для державних делегацій і офіційних обсерваторів буде від 15-го до 26-го липня. У Мехіко Ситі — в 1975 і у Копенгагені — у 1980 році, офіційна Конференція і Трибуна, зглядно Форум, проходили паралельно. В Найробі лише три останні дні Форуму будуть рівночасно із Конференцією, що, одначе, дасть ще змогу організаторам, НДЖО, передати резолюції із нарад Форуму на Конференцію в часі, передбаченому в агенді конференції.

Розтягнення міжнародних нарад на три тижні може відбитися некорисно на інформативній обслузі преси й інших засобів масової інформації в часі Форуму. Журналісти, акредитовані департаментом інформації в ОН, користатимуть з усіх улогіднень пресового бюра в рамках конференції, але невідомо, яке буде їх зацікавлення у відношенні до Форуму. Незалежно від цього, комітет НДЖО буде видавати свою газету так, як і в Копенгагені, подаючи цим разом лише інформації із нарад Форуму.

Підготову до „Форуму 1985" переводить міжнародний плянуючий комітет міжнародних НДЖО (бо є також крайові НДЖО), що має бюра в Ню Йорку, Женеві і Відні. З ним співпрацює організаційний комітет в Кенії (також НДЖО), котрий має подбати про приміщення в готелях, університетських гуртожитках і приватних домах, приготовити місця для „воркшап" (скільки їх буде, ще не відомо, але, наприклад, в Копенгагені в часі форуму було коло 2,000 різних програм); забезпечити медичну

„Форум 1985" очолює Дама Ніта Барров з Барбадосу, що була одною із промовців на конференції Американської асоціяції університетських жінок (AAUW) п.н. „Міжнародня жіноча декада і майбутнє", що відбулася в Ню Йорку 11-13-го жовтня 1984 року.

За президіяльним столом три визначні жінки: Ненсі Ренолдс, делегатка уряду ЗСА до Комісії статусу жінок ОН, Розаріо Манальо, очолює цю ж Комісію, і Мері Пирселл, президент Американської асоціяції університетських жінок, яка організувала міжнародну жіночу конференцію в Ню Йорку.

Світлила Дора Рак

допомогу, а також організувати відвідини до сільських громад, щоб показати як жінки Кенії використали дотеперішню допомогу.

Також у підготові до Форуму відбулися передконференційні наради у Відні (від 22-го до 26-го жовтня 1984) з участю 260 делегаток із 56 країн; заступлені були 34 країни т.зв. Третього світу і 22 із індустріялізованого світу. Ці наради, що були неначе вступом до Форуму, розглядали теми, проєкти і стратегію на майбутнє, тобто всі справи, які увійдуть у програму Форуму у Найробі. Основна, принципова рекомендація нарад закликала недержавні організації підходити до проблем жіночого руху в глобальних вимірах і з глобальної перспективи.

Конференція і Форум в Найробі в липні 1985 року проходитимуть під безпосереднім враженням економічної кризи в Африці, де понад 150 мільйонів населення голодує або терпить від недоживлення. Хоча Кенію не зараховують до голодуючих країн, все ж відомо, що й там є простори, де триває посуха із трагічними наслідками для населення. Очевидно, столиця, а головно її центр із хмарочосами і люксусовими готелями не покаже заграничним гостям біди, котру ЗСА стараються злагіднити, збільшуючи економічну допомогу для Кенії.

Американське жіноцтво, зацікавлене обома конференціями, працює над різними плянами участи, а їх організації хотіли б мати вплив на склад офіційної делегації. Одначе, з огляду на вичікування висліду виборів в листопаді 1984 року, справа оформлення офіційної американської делегації на Конференцію ОН проволіклася. Щойно недавно покликано секретаріят конференції (в Державному департаменті) та є у пляні скликати передконференційну нараду американських жінок, щоб почути їх опінію і суґестії для делегації, котра мала б бути так збалянсована, щоб були репрезентовані усі напрямки американського жіночого руху. Наразі відомо, що делегація буде наполовину менша, ніж у Копенгагені, та й склад її буде консервативний, по лінії теперішньої адміністрації.

Досі єдина більша конференція в ЗСА міжнародного характеру відбулася в Ню Йорку з ініціятиви Американської Асоціяції Університетських Жінок, при співспонзорстві шестидесяти інших жіночих організацій (від 11-го до 13-го жовтня 1984). Заповіджена участь відомих промовців, жінок, активних у міжнародному жіночому русі, зібрала 900 учасниць. Конференція була присвячена пам'яті Елеонори Рузвелт з нагоди століття з дня її народження 10-го жовтня 1884, а програма проходила під назвою „Міжнародна декада жінок і майбутнє".

Очевидно атракцією були промови таких жінок: Їган Ель Садат (колишня Перша Лейді Єгипту), Марґарет Папандреу, голова крайової організації „Жіноча юнія" в Греції (народжена в ЗСА, закінчила університет в Міннесоті, тепер жінка прем'єр-міністра Греції); Розаріо Дж. Манальо (із Філіппін), яка очолює Комісію статусу жінок Об'єднаних Націй та Дама Ніта Барров з Барбадосу (відзначена королевою Єлисаветою II як Дама св. Андрея), яка є „конвентером" НДЖО Форум 1985.

Значне число чужинок брало участь у панелях, а огляд і оцінку конференції у Копенгагені запрезентував панель з участю жінок, що були у проводі конференції і форуму у 1980 році: Люсіл Маїр, Карин Горбаль і Маріянна Гаґгард-Гасельґрейв. Вона була координатором Форуму у Копенгагені і у своїй доповіді прихильно пригадала про українську маніфестацію там же.

Між учасницями були також українки — Марта Кокольська, Ірина Куровицька, Роксоляна Лозинська Дора Рак, Давія Степаняк (хоча в цій масі жінок можна було б не доглянути всіх). В часі кінцевої сесії, коли призначено час на голоси публіки, три членки О. Ж. зголосилися до мікрофону із відповідними запитаннями і ствердженнями. Прихильну відповідь дала Ніта Барров, повторивши, що участь у Форумі є доступна для всіх і там можна буде виступити зі своїми справами, гуртуючись із іншими заінтересованими жінками. Все ж вона закликала, щоб жінки західнього світу не вносили виключно своїх проблем перед Форум, а старалися цим разом допомогти африканським жінкам у їх тяжкій ситуації, зумовленій примітивним ступенем розвою молодих африканських держав.

По десятках років кольоніяльної системи „чорний континент" поволі дозріває, шукаючи своєї національної ідентичности — дорогою злиття тубильчих племен, вільної від чужих впливів Заходу чи Сходу. Нечисленна інтелектуальна і культурна еліта старається піднести рівень своїх країн, економічний, соціяльний, культурний при зовнішній допомозі. Їх уряди переважно тоталітарні (з лівою або правою закраскою), можливо, переходово, поки ворогуючі між собою племена не стоплять ся в окремі нації. Кенійський уряд поступовий і відносно ліберальний, хоч з одною партією і контролею преси.

Тих кілька місяців перед Найробі дають ще змогу українським жіночим організаціям, які пляснують взяти участь у цій глобальній жіночій конференції, тобто у Форумі, закінчити свої пляни, достосовуючи їх до африканської дійсности та беручи до уваги коментар пані Барров і вимоги уряду Кенії.

Практичні інформації. Потрібні до подорожі візи можна одержати в таких місцях: Kenya Tourist Offices, 424 Madison Ave., New York, N.Y. 10017; 9100 Wilshire Blvd., Doheny Plaza, Beverly Hills, CA, 90121; 2249 R St., N.W., Washington, D.C. 20008, або через туристичні агенції. В справі помешкань слід писати до: H.E. Mrs. Pamela Mboya, P.O. Box 30939, Nairobi, Kenya. Приблизний кошт від особи з Ню Йорку — 2,000 до 3,000 долярів, включаючи кошт літака коло — 1,200 дол., груповий, в обидва боки

Дора Рак

ЩИРЕ СПАСИБІ

Світове Товариство Українських Бандуристів (ТУБ) щиро дякує усім тим, що прийшли на наш концерт у Ню Йорку і Філядельфії, щоб вшанувати пам'ять понад 300 бандуристів і лірників, підступно і жорстоко знищених сталінським режимом. Шостакович, який кілька літ тому присвятив довгу статтю на цю тему в „Ню Йорк Таймсі", назвав це найбільшим злочином людства.

Дякуємо також тим, які прийшли на наш концерт, але, на жаль, мусіли відійти бо не було навіть стоячих місць.

Найперше почуваємось до обов'язку подякувати проводові УНС на чолі з головним предсідником д-ром І. Флисом, які радо згодились наші концерти спонзорувати. Окрема подяка належиться головному касирові УНС п-і Уляні Дячук, яка все цікавилась підготовкою концерту.

Особливо дякуємо Степанові Гаврищеві, головному організаторові УНС, за докладання усіх зусиль у зорганізованні успішного концерту у Філядельфії. Він напевно використав усі свої організаційні здібності, бо заля не тільки була виповнена, але й не було місць стоячих.

Дякуємо достойному Антонові Шумейкові, який від самого початку регулярно був на нарадах і давав нам свої цінні вказівки з професійного досвіду в організуванні подібних концертів.

Дякуємо усім, що склали грошові пожертви: дорогим панству В. і А. Шумейкам (Кобаснюк Травел Ко), які постійні допомагають бандуристам, де тільки зайде потреба, які заплатили 1,000 долярів за два автобуси до Філядельфії; Митрополитові УПЦеркви Владиці Андреєві Кущакові - 500 дол., Українському банку „Самопоміч" — 500 дол.; Українській Православній Кредитівці — 500 дол.; церкві Всіх Святих — 100 дол. Сестрицтву української православної церкви Св. Трійці на Брум Стріт — 100 дол., Сестрицтву при церкві Всіх Святих — 75 дол.; Українській Щадниці „Провидіння" у Філядельфії — 100 дол.; Сумівському банку у Йонкерсі — 100 дол.; і Самопомочі у Джерзі Ситі — 200 дол.

Дякуємо Ієрархам обох церков за присутність на концертах. Це дає молоді наснагу до дальшої праці.

Висловлюємо якнайщирішу подяку о. парохові церкви св. Юра Патрицієві Пашакові за віддання бандуристам в безкоштовне користування авдиторії і цілого приміщення кухні. Ці справді був дорогоцінний для нас жест, бо бандуристи мали досить місця на вправи, а також вигідно харчуватись. Між іншим, бандуристи, які приїхали з далекої засніженої Канади і інших далеких місць, будучи перший раз у Ню Йорку, подивляли приміщення школи, єдиного репрезентативного будинку у Ню Йорку.

Щиро дякуємо проводові Спілки Української Молоді, яка також безкоштов-

(Закінчення на стор. 4)

„Листи читачів" повинні бути не довші, як одна сторінка машинопису, друкована через два інтервали. Лист повинен торкатися тем, порушених тільки на сторінках „Свободи". Реагувати слід до десяти днів після опублікування матеріялу. Якщо лист пишеться рукою, то слід писати його чітко і виразно і також з великими відступами поміж рядками. Редакція застерігає за собою право скорочувати листи й виправляти мову, як і скреслювати різкі вислови.

Книжка...

(Закінчення зі стор. 2)

Америки лиш тому, що гітлерівці їм не довіряли і повели на Совєтський Союз несподівану атаку. Трагічною іронією, що її ніяк не може збагнути А. Раєн є цей факт, що кожночасне загарбання території Совєтським Союзом було заініціоване тоді, коли Совєтський Союз був союзником гітлерівського уряду,— включаючи це, що А. Раєн бере в знаки наведення, що „насильна корпорація Литви, Латвії і Естонії"– залишилась власністю Совєтського Союзу аж до кінця війни. Совєти не боролися проти гітлерівського режиму, щоб його знищити, але, щоб зайняти його місце.

А що можна сказати про тих свідків, що їх совєтський уряд постачав А. Раєнові? Чи принаймні одному з них дозволено свідчити в Америці? Очевидно, що ні. Всі ці свідчення були записані на магнітофонну стрічку в СССР і їх усі перекладено в „урядових цілях" на російську мову.

Хто був тими свідками? А. Раєн пише, що багато з них колись були співпрацівниками нацистського режиму; їх судив совєтський суд, — „вони відбули свій термін покарання у в'язниці (звичайно, три до вісім років) і від того часу їх було вже давно звільнено". Чи ви колись чули про нацистських коляборантів, щоб їх присудили на ув'язнення, і щоб їх звільнили після трьох років? Може ще за влади Сталіна? Коли ви в це зможете повірити, то тим самим ви й повірите в казку-побрехеньку про мишку і зуб...

Продовж усієї своєї книжки А. Раєн особливо „зберігає" такі епітети, як „брутальний", „бестіяльський", пр минаючи їх майже виключно до українців. До того ж проф. Тарас Гунчак у своєму рецензійному огляді книжки „Тихі сусіди" (диви „Український Англомовний Тижневик" з 17-го лютого), вказує на це, що А. Раєн не поминає у своїх викривлених цитатах приписувати українцям — „кровожадність", коли фактично це стосується (проф. Рауль Гільберг — книжка „Знищення європейських жидів") опису етнічних німців, а не українців. Тим часом, читаючи книжку А. Раєна, створюється враження, що українці в поведінці з жидами були більш жорстокі.

Якщо б А. Раєн у своїй праці був більш об'єктивний, то він напевно побачив би, що більшість жидів, що їх вбили українці,—це були енкаведисти, совєтські партизани і совєтські коляборанти. Що ж можна сказати про „кровожадність" українців? Як на це вказує проф. Гільберґ,—то коли приходило до вбивства жидів—„українцям від того в шлунку робилося млісно, бо вони не могли перенести тих довготривалих і систематичних винищувальних процесів" (ст. 330).

Вкінці А. Раєн, несвідомий, здається, цього, що українці важко страждали під гнітом німецького режиму. Українці—слов'яни і, згідно з нацистською доктриною, слов'яни—це „унтерменші", яких спершу експлуатовано, опісля ліквідовано. Приблизно 1,5 мільйона українців вивезли під час війни до Німеччини як робочих невільників, а додаткових 3,9 мільйона українців (включно з 0,9 мільйона жидів) стали цивільними жертвами нацистського голокосту.

Здається, теж, що А. Раєн несвідомий цього, що українська підпільна армія (УПА) боролася проти нацистських гнобителів. Взявши хоча б до уваги низьку німецьку статистику—то УПА була силою, яка нараховувала 40,000 осіб і творила рух спротиву, що був на рівні будь-якої іншої групи партизанів, що в той час боролися в Европі, окупованій нацистським режимом. Навіть, ще перед інвазією альянтів в Европі в червні 1944 року повсюди звеличувана французька підпільна група не нараховувала більш як 45,000 борців руху спротиву на цілу Францію.

Тому, що я вважаю це мерзенним явищем, що деякі українці брали участь в убивстві жидів, лиш тому, що вони були жидами, я був готовий апробувати свідчення ОСІ проти цих українців, яких А. Раєн взявся переслідувати.

Я був уже готовий аплодувати праці ОСІ у викриванні українців—як масових вбивників, тому, що українці, які допускаються таких жахливих злочинів, ніколи не можуть знайти пристановища в нашій спільноті. Прочитавши, однак, книжку А. Раєна—в мене до нього є більше запитів, ніж відповідей.

Бо якщо А. Раєн аж до тієї міри не має слушности, коли він аж так односторонній, і коли він так тенденційно насвітлив цілий ряд історичних подій,—якже тоді він може мати слушність у питанні українських „нацистів". І якщо А. Раєн вибрався зігнорувати, затаїти чи представити так багато фактів у кривому дзеркалі, то як ми можемо повірити у його чесність у тому, що стосується поодиноких українців.

Пишучи цю книжку, А. Раєн мав велику спроможність заспокоїти затурбовання українських американців, які переконані, що це лиш початок злобної совєтської дезінформаційної кампанії, націленої на знеславлення доброго імени усієї українсько-американської спільноти. А тому, що він цього не вчинив, то це дискредитує його, ОСІ і Департамент справедливости.

Визвольний...

(Закінчення зі стор. 2)

ням таким чином послабити й ліквідувати рух опору.

Постає питання, наскільки цей рух опору має всеукраїнський характер, а чи може він великою мірою обмежений радше до західньоукраїнських земель. Хочемо нагадати, що широкозакроєна пропаґандивна кампанія проти „українського буржуазного націоналізму" йде передусім в Києві. Там масово видаються антинаціоналістичні книжки-памфлети, в київському радіо на телебаченні відбувається нагінка на український націоналізм, в Києві концентруються плянові заходи фальсифікації боротьби українського визвольно-революційного руху ОУН-УПА під час Другої світової війни і після неї, вже за совєтських часів. У Києві масово фабрикують антинаціоналістичні фільми. Отже центр антинаціоналістичної пропаганди діє в Києві, що є безумовно доказом, що рух опору в Україні, який має різноманітні форми вияву, можна вважати загальноукраїнським. Інакше кампанія проти „українського буржуазного націоналізму" обмежувалася б лише до Західньої України. Звичайно, немає сумніву, що деякі форми, зокрема підпільної боротьби, куди більш зосереджені в Західній Україні.

Одним із доказів, що рух опору проявляється по всій Україні є той факт, що так звана „пресова конференція" з „ревеляціями" івано-франківського лікаря Кухтяка відбулася в Києві, що цій „пресовій конференції" надали всесоюзного значення, про неї широко писали і центральна московська преса. Її завданням було „скомпромітувати" український націоналістичний рух, в тому й на чужині у всесоюзних маштабах. Це є ще один доказ, що рух опору в Україні має загальноукраїнський характер.

Щире...

(Закінчення зі стор. 3)

но відпустила два поверхи своєї домівки, де ми приймали бандуристів, які вже зранку почали з'їжджатись, а вечором провели нашу першу пробу.

Сердечно дякуємо усім тим, що відгукнулись на наш заклик і прийняли бандуристів на нічліг.

Велика подяка належться п-ву Могилам в Асторії, які самі зголосились прийняти десять бандуристів з Вінніпегу. Далі ми безмежно вдячні п-ву Натинам з Річмонд Гилл, які прийняли цілу групу з Саскатуну. Дякуємо вам і за те, що ви їх обвозили по цілому Ню Йорку. Належиться особлива подяка п-і І. Баранській, яка також, здається, з бандуристами в своїй хаті ледве, що могла розминутись, а Христя повних два дні привозила бандуристів з різних летовищ.

Окрема подяка належиться п-ву Шміглям з Квінсу, що виїжджаючи на давно заплановані вакації, передали нам ключі від своєї хати.

В Ню Йорку найперше дякуємо о. протопресвітеру І. Ткачукові, який прийняв провідника торонтонської групи. П-ву Росцішевським, які прийняли трьох бандуристів. Вони справді можуть бути горді зі свого сина Михася, який не цілий рік вчиться грати на наших малих бандурах полтавках, маючи всього десять літ, а вже виступав з нами на двох концертах з його ровесницями Тіною Берендою і Лісою Кобилецькою.

Дякуємо всім іншим в Ню Йорку, які прийняли бандуристів, паням: Федюк, Книш, Сухович, Пятці, Кіляр, панові Кефорові і панству Кондрі.

З Флашінгу щиро дякуємо п-ву Івасишин, які прийняли аж п'ять бандуристів. П-ву Малахловським, які прийняли чотирьох бандуристів і ними опікувались. В Джемейці дякуємо п-і Івасиків і п-ву Пітулам. Нарешті, дякуємо також усім тим, які зголосились прийняти бандуристів, з чого ми не скористали, бо вдалось примістити їх у Ню Йорку.

З Озон Парку п-ву Ходобам, а зокрема Олі, яка була до послуг з автом, де нам зайшла потреба.

Дякуємо також п-ву Кушнірам, які не тільки допомагали два дні в кухні, але також віддали своє велике авто разом з автами п-ва Гончаренків і п-ва Саленків для перевозу крісел до театру.

Дякуємо паням — С. Чорній, Маґаль, Кушнір, Гончаренко і Гаткі, які допомагали в кухні; паням — Забняк, Корназі, Лехіцькій, Івасишин, за голубці, вареники, печиво.

Щиро дякуємо п-ву Куровицьким, які завжди обильно допомагають бандуристам м'ясними виробами; власникам крамниці „Броди", Ю. Василиникові з Асторії, власникам м'ясарні „Калина" з Юніон Дейл, а також Л. Пєхові з новозаснованій крамниці виробу вареників.

Дякуємо дорогій і невтомній п-і Д. Ґензі за квіти від „Верховинців" і проводові хору „Думка" також за квіти і привіт.

Накінець найбільша подяка належиться усім батькам, які у серцях своїх дітей посіяли зерно любови до нашої невмирущої бандури і свого народу.

Д-р В. Китастий, *президент*
Ліда Чорна, *писар*

КРАЇНИ ОПЕК, продуценти і ескпортери нафти, знову нараджуються в Женеві, Швайцарія, тим разом над розподілом квот продукції оливи для кожної країни. В розмові з журналістами представники ОПЕК заявили, що покищо немає жадних розбіжностей і вони сподіваються полагодити справу розподілу продукції і видобутку без жадних подразнень.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА ЛОПУШАНСЬКА, член УНС Відд. 168-го ім. св. Василія в Перт Амбою, Н. Дж., померла 2-го жовтня 1984 року на 86-му році життя. Нар. 12-го грудня 1895 року в Україні. Членом УНС стала 1924 року. Залишила в смутку три дочки, трьох синів і внуків. Похорон відбувся 6-го жовтня 1984 року на українськім католицькім цвинтарі в Говплови, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Іван Бабин, секр.

ЕВГЕН КУШНІР, член УНС Відд. 57-го ім. свв. Петра і Павла в Коговзі, Н. Й., помер 2-го жовтня 1984 року на 50-му році життя. Нар. 23-го березня 1934 року в Тернополі, Україна. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку дружину Дольорес, дочку Катерину Заборну і сина Стефана. Похорон відбувся 4-го жовтня 1984 року на цвинтарі Вудловн в Сиракюзах, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Савків, секр.

МАРІЯ ТЕЛЮК, член УНС Відд. 320-го ім. Пресвятої Тройці в Балтиморі, Мд., померла 6-го жовтня 1984 року на 83-му році життя. Нар. 1901 року в Керниці, Зах. Україна. Членом УНС стала 1954 року. Залишила у смутку синів Володимира і Юрка та чотирьох внуків. Похорон відбувся 11-го жовтня 1984 року на цвинтарі св. Михаїла в Балтиморі, Мд.

Вічна Їй Пам'ять!
Іван Малко, секр.

ОЛЕНА ЗАГАРЧУК, член УНС Відд. 324-го Т-ва „Мир" у Філядельфії, Па., померла 7-го жовтня 1984 року на 66-му році життя. Нар. 19-го серпня 1917 року в Сейнт Клер, Па. Членом УНС стала 1952 року. Залишила у смутку мужа Юліяна, дочку Дарію, сина Марка, сестер Розалію, Марію, Кає і Анну. Похорон відбувся 10-го жовтня 1984 року на цвинтарі Св. Марії на Факс Чейсі у Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар.

МИКОЛА МАНДЗІЙ, член УНС Відд. 379-го ім. св. Юрія в Чикаго, Ілл., помер 8-го жовтня 1984 року на 86-му році життя. Нар. 4-го травня 1898 року в селі Чесники, Рогатин, Україна. Залишив у смутку дружину Анастазію, сина Івана, дочку Анну Федьків з родинами, внуків, правнуків і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 11-го жовтня 1984 року на цвинтарі св. Миколая в Парк Ридж, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Василь Семків, секр.

МАРТА САМУЛАК, член УНС Відд. 127-го ім. св. Миколая в Баффало, Н.Й., померла 11-го жовтня 1984 року на 80-му році життя. Нар. 6-го грудня 1903 року в Україні. Членом УНС стала 1941 року. Залишила у смутку дочку Стеллу Лестін, двох внуків і четверо правнуків. Похорон відбувся 13-го жовтня 1984 року на цвинтарі св. Матея у Вест Сенека, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Марія Гаравус, секр.

ЮРІЙ ЛИТВИН, член УНС Відд. 350-го ім. св. Арх. Михаїла в Стемфорді, Кт., помер 30-го листопада 1984 року на 70-му році життя. Нар. 1914 в Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Анну, синів Петра і Юрія, братів Петра і Василя і ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 4-го грудня 1984 року на цвинтарі св. Йоана в Стемфорді, Кт.

Вічна Йому Пам'ять!
Тома Фінів, секр.

СТЕФАН МАКСИМЯК, член УНС Відд. 170-го Т-ва Українська „Січ" в Джерзі Сиτі, Н. Дж., помер 1-го жовтня 1984 року, на 73-му році життя. Нар. в Україні. Залишив у смутку дружину Анну, сестрінка Вячеслава Цетенка і родину в Україні. Похорон відбувся 5-го жовтня 1984 року на цвинтарі Мадонна Мавзолей у Форт Лі, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Володимир Білик, секр.

ПАРАСКЕВІЯ КОСТЕЧКО, член УНС Відд. 35-го Т-ва „Єдність" в Чикаго, Ілл., померла на 68-му році життя. Нар. в селі Новиках, пов. Збараж, Україна. Членом УНС стала 1957 року. Залишила у смутку мужа Стефана, сина Михайла, брата Михайла Ліщинського у Франції і сестру Марію Фесину в Україні. Похорон відбувся 2-го листопада 1984 року на цвинтарі св. Миколая в Парк Ридж, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 24-го БЕРЕЗНЯ 1985 р.

Асторія, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Миколая — 5-ий Відд., о годині 4:30 по полудні в церковному приміщенні при 37-09 31 Авеню. На порядку нарад: звіти Управи, полагодження ділових справ, тощо. Проситься членів прибути і вирівняти членські вкладки. — В. Левенець, гол., М. Хоманчук, секр.

НЕДІЛЯ, **31-го БЕРЕЗНЯ 1985 р.**

Чикаґо, Ілл. Річні загальні збори Т-ва ім/ св. Володимира 114-ий Відд., о год. 12-ій дня в парохіяльній залі св. Володимира при 2250 В. Кортез. На порядку: звіти членів уступаючої Управи і К. Комісії та вибір керуючих органів на діловий рік 1985. З огляду на важливість справ у денному порядку, приявність усіх членів обов'язкова. Якщо на визначений час не явиться приписана статутом, потрібна кількість членів, тоді Загальні річні збори відбудуться годину пізніше при всякій кількості приявних і будуть правосильні. Після зборів — перекуска. — Ів. Сірик, гол., Ольга Бережан, секр.